

Звільнення заручників

Дмитро Павличко

Тисячу танків гримить надовкола,
Жерла ригають в обличчя села.
В смертному полум'ї церква і школа,
Бібліотека, мечеть гострочола,
Хата й стодола, корова й бджола.

Тільки заручники недоторканні,
Порозлягались, на пляжі немов, —
Ні, то не їхні кишки на паркані,
Ні, то не їхня в колодязі кров!

Гордо згоряють зелені знамена
Хлопців, що стали на бій до кінця;
Крутяться мін і ракет веретена,
Із рукавів випадають рамена,
Рвуться снаряди й дитячі серця.

Тільки заручники ходить неткнуті —
Заборонила кремлівська вашбродь
Кулям, що свищуть з ненависті й люті,
Бити невинну і праведну плоть.

Гинуть собаки, і вівці, і коні,
Падають стелі на зойки жінок;
Кров'ю залиті і стіни, і скроні,
Сивий дідусь із мольбою при сконі
Помсту віщує в назначений строк.

Тільки заручники в тій веремії
Тішаються буйністю волі й життя;
За порятунок шляхетний Росії
Дякують, дякують, дякують, дя...

Все погоріло — горища й підвали,
Все обернулося в купи золи.
Та з попелища радуєвці встали,
Танків московських ланцюг обірвали,

З мертвих — на волю, в безсмертя пішли!

Тільки заручники встати не годні,
Бо воскресіння беззбройним нема:
Їх розстріляли кати благородні,
Їх не підніме з гулкої безодні
Суду страшного печальна сурма!